
ROŽEŇ

Časopis farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

4 / 2021

Milí čtenáři a farníci,

poprvé Vás zde zdravím z pozice duchovního správce farnosti Brno Řečkovice. Obecně člověk nemá příliš rád změny. Změna znamená vytrhnutí z řádu a jistot, které máme nebo si myslíme, že je máme. Ne vždy to musí být ke škodě, ale změna pro nás obvykle znamená nejistotu.

Jenže zároveň to může i nový impuls, nová motivace, nový začátek. Stojím na začátku svého působení v Řečkovících. Upřímně, po svém vysvěcení na kněze jsem Pánu Bohu podsouval: „Pane, půjdu, kam mě pošleš, jen tomu Brnu bych se radši vyhnul 😊.“ A už je to tady. Není v tom nic osobního, jen se mi nechťelo do velkého města. Velké město, velká změna, velká výzva. Často nás chce Pán mít tam, kam se nám opravdu nechce, má pro nás úkol, který se nám zdá nad naše síly. Můžeme se bránit nebo odmítnout. V tom je naše svoboda. Jenže křesťan se nemá bát nových výzev, zvláště když jsou od Pána. Poté, co jsme většinu roku prožili ve znamení spousty omezení a nemožností žít normálně, se nám i do duchovního života může vkrádat jakási otupělost, ospalost. Co jsme ještě před nedávnem považovali za normální, do toho se nám dnes nechce.

Říká se, že změna je život. Ať je tato změna na místě kněze pro mě i pro Vás výzvou k zintenzivnění života s Bohem. I s těžkostmi, které k tomu patří. Jak píše svatý Pavel: Je-li Bůh s námi, Kdo proti nám?

Na setkávání, spolupráci a prožívání Boží blízkosti se těší a žehná

Michal Seknička +

Život ve farnosti

- 17.10. Slavnost výročí posvěcení našeho kostela**
- 22.10. Misijní most modlitby**
a adorace se zpěvy z Taizé od 20:00
- 23.10. Misijní neděle**
Před kostelem bude Misijní koláč a drobné občerstvení.
(Prosíme o napečení dobrot)
- 31.10. končí letní čas (posun o hodinu zpět)*
- 31.10. Pobožnost za zemřelé** od 15:00 v kostele, poté společná modlitba na hřbitově.
- 1.11. Slavnost Všech svatých**
mše sv. v 18 hodin
- 2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé**
mše sv. v 7 a v 18 hodin
- 3.11. Adorační den farnosti a den společných modliteb farnosti Řečkovice a AKS Olomouc**
Celodenní výstav Nejsvětější svátosti. Zahájení v 8:30, zakončení mší svatou v 18 hodin.
- 21.11. Slavnost Ježíše Krista Krále**
- 28.11. První neděle adventní**
Při každé mši sv. budou žehnány adventní věnce.

* * *

Mše svatá za nemocné

-5. listopadu

Mše svaté za zemřelé

-30. října, 27. listopadu

Mše svaté na úmysly dárců

- 22. října, 17. listopadu

Večer chval

- v sobotu 9. 11. od 20 hodin.

Adorace se zpěvy z Taizé

- v sobotu 16. 10. a 20. 11., začátek vždy ve 20.00.

Modlitba růžence za mír ve světě

- 13.10. a 13.11. v 17:30.

Společenství seniorů

- ve čtvrtek 21. 10. a 18. 11., vždy po mši svaté na faře.

Snídaně na faře

- ve čtvrtek 14. 10. a 11. 11., vždy po mši svaté na faře.

Společenství maminek

- 15.10., 19.11. a 10.12. v 9 hodin na faře.

Růžencová pouť okolo Ořešína

Každé 1. pondělí v měsíci ve 20.05 od konečné autobusu 70 na Ořešíně, návrat ve 21.00 zpět ke konečné.

* * *

Podzimní farní pouť

do Ořechova, Dolních Kounic a Rajhradu se uskuteční v sobotu 16. října.

Adventní duchovní obnova

Adventní duchovní obnovu v naší farnosti letos povede spirituál Biskupského gymnázia Jiří Janalík. Bude se konat 10. prosince od 17 do 21 hodin.

* * *

Nový farní web

Od 18. 10. budou plně v provozu nové internetové stránky farnosti. Dostanete se na ně přes odkaz ze starého webu (po omezenou dobu) nebo přímo na adrese: <https://farnostreckovice.cz>

Rozhovor na uvítanou

s o. Michalem

Dobrý den, jménem redakce farního časopisu Rožeň Vás vítáme v Řečkovících. Připravili jsme několik otázek, kterými Vás chceme přiblížit našim farníkům.

Nejdříve by nás zajímalo něco o Vás. Mohl byste se nám prosím stručně představit?

Narodil jsem se 29. srpna 1973 na zámku ve Velkém Meziříčí (byla tam porodnice ☺), a téměř celý svůj život jsem prožil v nedaleké vesnici Lavičky, která patří právě do farnosti Velké Meziříčí. Po ukončení základní školy jsem neudělal přijímačky na gymnázium, protože matematika byla (a je) mým velkým nepřítelem. Takže jsem se vyučil Strojním mechanikem a poté pracoval v podniku Kablo Velké Meziříčí. Jak už název napovídá, jedná se o firmu vyrábějící kabely všeho druhu. Tam jsem si při zaměstnání dodělal dálkově maturitu, i když přijímačky z matematiky klaply až na opravný termín, což potvrzuje už výše napsané. V roce 2003 jsem potom, po krátkém experimentu s pojišťováním, přestoupil pro změnu do kabelovny Draka Kabely, která rovněž sídlí ve Velkém Meziříčí. No a od sud už vedla cesta do semináře. V té době mi bylo 35 let. Ve čtvrtém ročníku studií jsem byl v roce 2013 vysvěcen na jáhna a po ukončení fakulty 2014 rovnou na kněze. První kaplanské místo byly Boskovice a k tomu farnosti Knínice a Svitávka. Po roce následovalo stěhování do Křtin a k tomu jsem jako administrátor spravoval farnost Babice nad Svitavou. Po deseti měsících ve Křtinách mě ustanovili za administrátora ve farnostech Valeč, Dálešice a Koněšín. Po dvou měsících pak došlo k výměně Koněšína za Lipník. Délka mé služby ve Valči a okolí byla pět let. Pak už přišla na řadu farnost Brno Řečkovice.

Kdy a proč jste se rozhodl stát se knězem?

Jak už bylo napsáno jsem pozdní povolání a můj nástup do semináře se datuje k 1. září 2008.

Při rozhodování se spojily tři faktory. Snaha něco se svým životem udělat, slova Písma o povolání učedníků a výzva biskupa k vyplnění přihlášky do semináře v nedělních ohláškách. Ten první byl dlouhodobější, ty další se k němu připojili v krátkém časovém sledu.

Jaké byly Vaše první dojmy z nové farnosti?

Veskrze pozitivní. Farnost živá, farníci milí, aktivit spousta, práce taky. Tady se musím přiznat, že jsem se vždycky trochu bál jít do Brna. V Řečkovících mě obavy z velkého města po prvním týdnu opustily.

Jaké bylo loučení s Vaší bývalou farností?

Dojemné. Víc bych to nerozváděl.

Prozradíte nám i nějaký plán do budoucna? Co to od Vás můžeme čekat?

Uff. Těžká otázka. Čekat můžete cokoliv, ale záleží, čeho se dočkáte. Zatím se pořád seznamuji s farností a objevuji další a další věci. Prvořadým úkolem kněze je vést svěřený lid po klikaté pozemské cestě k Božímu království. To snad očekávat můžete.

Teď trochu prakticky: Naši farníci Vás budou jistě zvát na obědy či večeře. Pomozte nám a prozradte, která jídla máte rád a co naopak vůbec nejíte, a také co rád pijete.

V jídle si téměř nevybírám. Jediné, co nemusím, je krupičná kaše, a jediné, co nemůžu, je mák, na který mám alergii. K pití většinou něco nealko, protože jsem již 14 let prakticky abstinent.

Který hudební žánr je Váš nejoblíbenější a který naopak nemusíte?

No, to je zajímavá otázka. Můj hudební záběr je velmi široký. V mládí to byla převážně rocková a metalová hudba. Teď

jsem již usedlejší a mám rád i klasickou muziku, jazz, blues, bluegrass, folk, pop a další a další. Na muzice mě fascinuje právě to, že vždycky něco nového můžete objevit. Nejbližší mi ale asi stejně zůstává ten rock. Nepřišel jsem na chuť opeře, i když různé operní árie znám a mám je rád. Co vůbec nedávám, je současná tzv. taneční muzika.

Na závěr klasická otázka: Které tři věci byste si vzal s sebou na pustý ostrov?

Bibli, postel, všechny přátele. ☺ (Pokud to není fair odpověď, tak jako trojku růženec)

Děkujeme za Váš čas a Vaše odpovědi a přejeme Vám dostatek síly a Boží pomoci pro Vaši službu. Jsme rádi, že jste tady.

T. + M. F.

* * *

DĚKUJEME!

V neděli 29. srpna po skončení ranní mše sv. proběhlo jedno z vícero dílčích loučení s otcem Janem. Do „rozlučkové řeči“ byli zapojeni farníci z různých skupin a aktivit ve farnosti a zaznělo v ní následující:

Vážený pane faráři, milý otče Jene!

Nastal čas loučení, který bývá většinou spojen s proslovy. Ale ty nemá nikdo rád, a tak to uděláme trochu jinak.

Ve Vaší službě je moc důležité nebýt na vše sám, a proto přejeme v novém působišti:

- pár odpovědných ministrantů, kteří budou, kromě jiného, hlídat, aby farář nezaspal – vždyť i farář je jenom člověk,
- několik probuzených duší do kurzů Alfa,
- a taky do evangelizačních buněk,
- co nejvíc podporovatelů fondu Puls,

- kostel plný dětí a mladých lidí,
- spolehlivého člověka, který pravidelně povede ostatní v modlitbách před i po mši,
- také zkušeného rádce a pomocníka při Vašem případném stovebním rozmachu,
- a taky nějakou ořechovskou Helenku na všestrannou pomoc, nějakého Gustu na potřebné odlehčení a mnoho dalších pomocníků.

Každého dne se něco překrásného končí, něco překrásného začíná. Ať je tedy Vaše další životní etapa stejně úspěšná a ať Vás na ní provází Boží požehnání.

Po sborovém „DĚKUJEME“ a dlouhém potlesku obdržel otec Jan společný dárek. V tu chvíli jsme si snad všichni uvědomili, že těch devět společně prožitých let opravdu končí.

J. Š. a M. P.

Rozhovor na rozloučenou s o. Janem

Ahoj, připravili jsme pro Tebe několik otázek, kterými bychom si rádi připomněli a shrnuli Tvé působení u nás.

Jak bys zhodnotil svůj pobyt v Řečkovicích?

Myslím, že to nejlépe vyhodnotí někdo jiný. Vy farníci, biskup, Bůh. Za sebe však můžu říct, že jsem s Vámi v Řečkovicích byl rád a rád jsem tam s Vámi tvořil různé aktivity, kterých nebylo málo.

Po čem se Ti bude nejvíc stýskat? Co Ti bude nejvíc chybět?

Asi po společenství, které dokáže táhnout za jeden provaz.

Co Ti naopak chybět nebude?

To nedokážu říct. Všechno v Řečkovicích jsem se naučil mít rád.

Jaký je Tvůj nejlepší zážitek?

Zážitků bylo mnoho, ať už to byly cesty s mládeží do hor nebo s dětmi v náboženství nebo společné poutě nebo podpora farnosti Mpanga a mnoho dalšího. Není jeden nejlepší, ale mnoho krásných a dobrých.

Před čím bys varoval svého nástupce?

Před Duchem Svatým ☺, protože ten člověka dokáže namočit do takových věcí, že by ho to ani ve snu nenapadlo. Ne, nevaruji, ale doporučuji.

Co si myslíš, že se Ti tady povedlo?

Musím spíš dodat: Co se společně povedlo nám všem? Bylo toho mnoho. Stavby (byty, klubovny, kuchyňka, kaplička na Ořešíně), aktivity jako Full of life, kurzy Alfa, Manželské večery, farní evangelizační buňky, farní tábory a mnoho dalšího. Děkuji všem, že jsem u toho mohl s Vámi být.

Co se nepovedlo? Co jsi ještě měl v plánu a nestihl, chtěl udělat, ale neudělal?

Nepovedlo se to, aby se více lidí zapojilo do buněk a pak je tam ještě nedokončený projekt farní stodoly.

Které tři věci by sis vzal s sebou na pustý ostrov?

Bibli, nůž, sirky.

Jaký je významný rozdíl mezi Janem před 9 lety a dnes?

Mám o devět let více zkušeností, víc vrásek a víc šedin ☺.

Jaké budou Tvé první počiny v nové farnosti?

Vymalovat faru a poznávat lidi a zbytek se ukáže.

Vzkážeš něco svým, dnes již bývalým, farníkům?

Děkuji za krásných devět let a budte na o. Michala hodní, jako jste byli na mě.

Jménem Rožně i všech čtenářů děkuji za rozhovor, přeji hodně úspěchů, síly a Boží

pomoci při působení v nové farnosti, a doufám, že i nadále zůstaneš věrným čtenářem našeho prestižního časopisu ☺.

T. + M. F.

* * *

VZPOMÍNKA NA VZÁCNÉHO KNĚZE

Koncem měsíce října uplyne dvacet pět let od smrti vzácného kněze P. Ivana Josefa Peši, OSA, jehož část života byla spjata s řeckovickou farností.

P. Ivan Josef Peša se narodil 23. prosince 1915 v Olešnici na Moravě. Již v průběhu teologického studia na Karlově univerzitě v Praze složil v roce 1939 věčné sliby v řádu augustiniánů a o rok později přijal kněžské svěcení. Jeho prvním působištěm se stal kostel sv. Tomáše v Praze, odkud později odešel do augustiniánské komunity v Dolním Ročově. V dubnu 1950 byl v rámci Akce K, kterou pořádala Státní bezpečnost, spolu s dalšími řeholníky internován do kláštera v Oseku u Duchcova. Po internaci mu byla uložena tříletá vojenská služba u PTP a byl mu odebrán státní souhlas k výkonu kněžské služby.

Po návratu do civilu našel zázemí v Řečkovicích, v rodině své sestry Růženy Pfenigové, maminky naší farnice Růženky Trnkové. Až do roku 1969 pracoval jako skladník v brněnském SEVTu. V řeckovickém kostele zastával obětavě službu varhaníka a sbormistra chrámového sboru. Zasloužil se také o obnovení činnosti dětského sboru, který jsme později převzali s tehdy začínajícím a dnes zaslužitým varhaníkem Mirkem Votavou.

Návrat do duchovní služby byl P. Ivanovi umožněn až v roce 1968. Až do 1. července 1969, kdy jej kardinál Štěpán Trochta povolal do duchovní správy v České Lípě, vypořádal jako duchovní v řeckovické farnosti.

V roce 1992 v České Lípě těžce onemocněl, a po odchodu do důchodu se odstěhoval k příbuzným do Olešnice.

Svého věrného, obětavého, pracovitého a pokorného služebníka si Pán povolal na věčnost v rodné Olešnici 30. října 1996, kde je také pochován.

I když od odchodu P. Ivana Peši z Řečkovic uplynulo přes padesát let, pamětníci jeho zdejšího působení dodnes rádi a s vděčností vzpomínají.

Ludmila Ulrichová

P. ALOIS BÖHM (1819–1890)

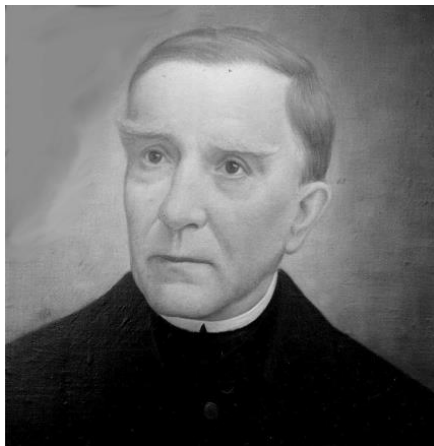
Pozornému návštěvníku místního hřbitova, který se zastaví u kněžských hrobů u hlavního kříže, jistě neunikne na jednom z náhrobníků nově vytesaný nápis se jménem P. Aloise Böhma.

Na otázku, kdo byl P. Alois Böhm, a proč se jeho jméno objevilo na kněžském hrobě až po 131 letech, se pokusím v krátkosti odpovědět.

P. Alois Böhm byl, jak jsem zjistila, nejdéle působícím knězem v naší farnosti za více než dvě sta let. Narodil se v roce 1819 v Brně. Po vysvěcení na kněze v roce 1842 působil v Řečkovicích jako kaplan a od r. 1852 až do své smrti v srpnu 1890 jako farář.

Když v r. 1866 v Řečkovicích a přifařených obcích vypukla cholera, která si vyžádala

během tří měsíců 161 obětí, je až s podivem, jak dokázal tento kněz, v té době jediný duchovní ve farnosti, zaopatřovat a pohřbívat tolik zemřelých. Byl také nejpilnějším pisatelem farní kroniky.

P. Alois Böhm zemřel v srpnu 1890 a byl pohřbený na řečkovickém hřbitově. Jeho původní hrob byl někdy na přelomu třicátých a čtyřicátých let uplynulého století zrušený a ostatky přeneseny do nově založeného kněžského hrobu u hlavního kříže. Náhrobní desky se jmény pohřbených kněží byly pořízeny až na počátku sedmdesátých let dvacátého století, kdy se na jméno P. Böhma zapomnělo. O oblibě tohoto kněze svědčí článek v dobovém tisku z roku 1890, který cituji v původním znění:

„Dne 25. srpna konal se u nás pohřeb dp. faráře Al. Böhma. Jaké obliby zvěčnělý u nás požíval, ukázal právě včerejší den, kdy takorba celá farnost poslední službu svému bývalému správci duchovnímu prokázala. I z továren brněnských vyžádali si četní dělníci dovolenou, aby mohli na pohřeb. Z farního domu, kde mrtvola jeho přispěním vysokorodého p. patrona a jeho zahradníka takorba v smuteční kapli květin byla uložena, nesen zvěčnělý do chrámu Páně, odkud po smutečních službách Božích vedl průvod vdp. kanovník Raus za četné přísluhy, mezi kterou vynikali vdp. kanovníci Maršovský a

Šrefl, mimo to ještě 19 členů duchovenstva okolního i vzdálenějšího. Těž z Brna bylo četný počet ctitelů a přátel zvěčnělého, Hasičský sbor a představenstva obcí řídily průvod. Urozený pan patron od počátku až do konce obcoval církevním obřadům a po- byl také na faře delší dobu mezi duchoven- stvem a přáteli nebožtíkovými. Bůh oslav ho, jak oslaven byl v době poslední.“

Ludmila Ulrichová

* * *

Informace z fondu PULS

V letošním roce Puls oslaví již své páté naro- zeniny a výraznou měrou se podílí na zajiš- tění života diecéze.

I když naše řečkovická farnost je v tomto ohledu poměrně aktivní, jistě zde mohou být ještě další nezapojení, kteří jsou ochotni v budoucnu přispívat.

Informace o fondu jsou na nástěnce, nebo se mohou obrátit na naše koordinátorky Janu Šimonovskou a Marii Procházkovou.

J. Š.

* * *

Něco málo k volbám

Tak se nám zase blíží volby. Stranické apará- ty pracují na 200 % a mozkové závity PR tý- mů jedou na plné obrátky. Tiskaři, pronají- matelé reklamních ploch i průzkumníci ve- řejného mínění si mnou ruce nad rostoucími tržbami. Sympatizanti v ulicích rozdávají úsměvy, letáčky a dárečky a kandidáti se nás snaží uchvátit více či méně reálnými a realizovatelnými volebními programy. Ale vlastně proč ne? Tohle všechno k volbám patří.

Smutné je, když v tomhle období politici přecházejí na temnou stranu Síly. Když cí- lem přestává být zvítězit tak, aby to nebylo nečestné a nesporné, jak by řekl Mirek Dušín, ale za každou cenu. Když se racionál- ní politická diskuse hročí do politického bo- je, ve kterém účel světí jakékoliv prostřed-

ky. Když se z konkurenta stává někdo, koho je potřeba očernit, zesměšnit a odstranit. Když se začne útočit na nejnižší lidské pud- y a vyvolávat iracionální obavy. Možná byste mi řekli, ať nejsem citlivka, že tohle všechno k volbám patří taky. Ano, patří. Ale nemělo by.

A ještě smutnější je, když se tohle předvo- lební napětí přenáší dokonce i mezi nás, křesťany. I my si často kvůli rozdílným poli- tickým preferencím nemůžeme přijít na jméno. Nenechme si úspěšit duši a nabourat vztahy negativními emocemi způsobenými něčím tak malicherným. Fakt to nestojí za to.

Rádi bychom si mysleli, že demokracii má- me v genech a že když už ji jednou máme, tak už to nikdy nemůže být jinak. Ale to je omyl, demokracie je křehká květinka, která potřebuje lásku a péči, bez nich začíná snadno chřadnout a uvadat. Nevím jak vy, ale já bych chtěl, aby tady kvetla i pro moje děti. A jednou z možností, jak tu lásku a péči projevit, jsou právě volby. Svobodné volby jsou privilegiem, kterého bychom si měli vá- žit a na kterém bychom se měli podílet. Jis- tě, demokracie nabízí i právo nevolit. Ale máme ho využívat? Můžeme si dovolit být líní (mně se k volbám nechce), lhotejní (vždyť je jedno, kdo to vyhraje, všichni jsou stejní), rezignovaní (můj hlas stejně nic ne- změní) nebo malomyslní (já už fakt nevím, koho volit)? Odpovím si sám jedním z mých oblíbených citátů: „Nikdo nedělá větší chy- bu než ten, kdo nedělá nic v domnění, že to málo, co udělat může, nemá smysl.“ (Ed- mund Burke)

A koho volit? Tak na tuhle otázku ode mě odpověď nečekejte ☺. Stručný a jasný ná- vod ale nabízí můj křestní patron v 1. listu Tesalonickým (1Te 5,21–22). Přeju vám všem šťastnou volbu.

Pavel Rejman

Tak trochu jiná škola

Na rohu ulic Hapalova a Marie Hübnerové stála ještě nedávno chátrající a zanedbaná budova bývalé střední, dříve základní, školy. Během posledních měsíců se místo kompletně změnilo a vyrostl zde moderní a rozsáhlý šedobílý komplex, který se v průběhu prázdnin stal odloučeným pracovištěm tzv. autistické školy, přesněji řečeno Mateřské, základní a praktické školy Brno, Štolcova, která je zaměřena na vzdělávání a výchovu dětí a žáků s diagnostikovanými poruchami autistického spektra.

Na úvod několik poznámek: Ano, všechny děti, které sem chodí, jsou autisté. Ano, je jich tolik, že potřebují vlastní školu. Ano, skutečně chodí do školy a vzdělávají se. Ne, nejsou pro okolí nebezpečné (minimálně ne víc, než jiné děti). Ne, nejsou dokonce ani nakažlivé, aspoň co se autismu týče. Ano, některé z nich mohou být rozmazlené, stejně jako každé jiné dítě. A ano, práce v autistické škole je náročná, nicméně práce za pokladnou, práce řidiče či maminky na mateřské 24/7 je taky náročná. Jen každá jiným způsobem. Samozřejmě jsou poznámky psány s nadhledem a není v nich žádná výtka, nicméně občas podobné otázky či poznámky na naše děti či naši práci zaslechne.

Pracuji v mateřské škole, která je zaměřena na vzdělávání dětí s PAS, už asi pět let. Za poslední dva roky jsme zažili dvě stěhování a skončili jsme právě u nás v Řečkovících v té nové krásné budově. Spolu s námi zde sídlí třídy základní školy a část speciálně pedagogického centra. Tato škola je oproti běžným školám specifická tím, že na menší počet žáků a dětí je potřeba více pedagogů. Mimo to se zde učí běžným předmětům, ve třídách jsou lavice, je tu tělocvična, jídelna...prostě škola.

Jedinečnou ji dělají až naše děti. Na první pohled, při setkání v parku, obchodě či autobuse, byste si nejspíš nevšimli ničeho zvláštního. Při bližším pozorování jejich chování byste pak asi usoudili, že naše děti jsou nevychované, rozmazlené, stydlivé nebo třeba hloupé. Měli byste pocit, že pořád jen křičí, když nesamostatné a neumí pořádně pozdravit.

Pravdou je, že naše děti jsou prostě děti. Umí být pěkně roztomilé a okouzlit vás tak, že bys-

te jim dovolili cokoliv. Umí vás pobavit i rozlobit. Mají rády hřiště a sladkosti (většinou), pohádky a mobily. Rády si hrají, i když občas trochu zvláštním způsobem, bývají vybíravé v jídle, občas neposlouchají a občas se vztekají, když není po jejich. Každé z nich je zcela jedinečné. To, co ale mají společné, jsou deficity v oblasti komunikace a sociálních dovedností. Totiž naše děti se neucí přirozeně komunikovat a nechápou samy od sebe význam komunikace. Není pro ně přirozené si pomoci slovy o něco říct či něco vyjádřit. Není pro ně přirozené si hrát s ostatními, spolupracovat. Většina našich dětí umí jen několik slov, často se vyjadřují křikem, ukazováním či obrázky. Na hřišti i ve třídě si hrají samy, pokud se zrovna neprou o stejnou hračku, a vzájemně se ignorují. Je to řečeno velmi zjednodušeně, ale snad výstižně. My se snažíme naučit naše děti vše, co potřebují pro to, aby byly pokud možno samostatné a soběstačné a měly v životě co nejvíce možností. Učíme je vyjádřit se, učíme je respektovat ostatní a spolupracovat. Učíme je pravidlům společnosti. A učíme je mnoha dalším věcem. A ony nám to plnou měrou vrátí. Tváří v tvář dětem, které nemluví (což ale neznamená, že jsou potichu), si člověk uvědomí, kolik toho zbytečně namluvíme a co všechno jde vyjádřit beze slov a občas dokonce výstižněji. Naše děti nás učí trpělivosti, že nejde všechno hned. A vděčnosti za maličkosti jako jsou každé náznak slůvka nebo pokroku. Vzájemně se učíme toleranci a respektu ke zvykům, potřebám a projevům ostatních.

Takže to jsme my, děti s poruchami autistického spektra, speciální pedagogové, asistenti, uklízečky, školníci, kdo se nastěhoval do toho nového objektu v Řečkovících. Jsem ráda, že jsme skončili zrovna tady, protože vím, že Řečkovice jsou klidné a bezpečné a že jsou zde přívětiví lidé, pro které nebude škola našeho typu na obtíž. Zároveň prosím o modlitbu za naše děti i pedagogy, za začínající školní rok a za hladké dokončení vybavování a zprovoznování budov.

T. F.

CK Honza, Jája a Pája

Ani nevím, kdy jsem ten inzerát zaregistrovala poprvé. Sliboval týden v srdci přírody, mnohahvězdičkové ubytování, poctivou stravu z lokálních surovin, intenzivní zážitky a jako bonus cestování časem. Značka: In nomine regis.

To zní jako plán, řekla jsem si a oznámila v práci, který že prázdninový týden se budu tvářit, jako že na louce nad Tasovem nefunguje mobilní signál ani datové připojení. Kdo také kdy viděl pomocníci v krčmě v době Karla IV. s androidem, že.

V srdci přírody, to je ono, kodrcám se po poli a proti mně se najednou vyjevil mohutný traktor Massey. Ubytovaní s hvězdičkami, no jasně, jiskry ze zahajovacího táborového ohně stoupají k obloze, na kterou právě vyjíždí velký vůz. Poctivá strava z lokálních surovin, opakují si, když probíháme uličkami velkomeziříčského Kauflandu a plníme nákupní vozíky. Mléko. Brambory. Cibule. Česnek. Olej. Melta. Kde tady mají meltu? Ovoce, 65 kusů. Jogurty, 65 kusů. Zelenina k večeři. 120 rohlíků. 9 pecnů chleba. Nakrájet. 5 kilo masa. Rajsské protlaky. Koření. „Petře, co myslíš? Bude stačit 11 baleňáků špaget?“ Petr se směje: „Já nemyslím. Já jsem jen čert třetí kategorie. Od myšlení jsou tu jiní.“ Může vůbec čert třetí kategorie na farní tábor? Ale co to je za čerta, který se tak andělsky chová? V tom bude určitě nějaká čertovina, říkám si.

Cestou ještě vyzvednout dopisy v Tasově, a pryč z civilizace, u starého kamenného kříže zahrnout na polní cestu, kolem borovic a velkého balvanu, a už vidíme kouř z „krčmy“, a tyče z tee-pee stanů, tady jsme tento týden doma. Tady se tíšime kolem společného stolu, tady společně usínáme a probouzíme se, tady se společně modlíme, zpíváme, pracujeme, hrajeme si a tančíme. Na císařské korunovaci nemůže chybět slavnostní ples. A je potřeba trénovat, protože pokud nebudeme umět tančit, co potom chceme dělat v nebi?

Žalmy z breviáře, recitované polohlasem, to abychom někoho už anebo ještě nebudili, dostávají svůj překvapivý obsah. „Kdo žije pod ochranou Nejvyššího, přebývá v stínu Všemo-

houcího,... nebudeš strachovat se ... náказы, která v temnotách se plíží, moru, jenž řádí za bílého dne... Pán je tvoje útočiště, ty Nejvyššího vzal sis k ochraně. Proto nic zlého se ti nepřihodí, nepřijde žádná rána na tvůj stan. Vždyť kvůli tobě (kvůli TOBĚ!) andělům dal příkaz, na všech tvých cestách být ti ochránci.“ Bouřka, která se „záhadně“ před Tasovem rozpadla. Žádné nemoci, žádné cesty do nemocnice. Žádné vosy, myši, dlouhé deště, kroupy, kontrola z hygieny a podobné radosti táborového života. Jen hejna kobylek, hladová k nedokrmění, se třikrát denně stavěla do řady u výdejního stolu, ozbrojena ešusem a lžící. Že by se to cestování časem trochu vymklo z rukou a ze čtrnáctého století jsme si skočili až za Mojžíšem a faraonem?

Pohledy, hlasy, vůně, závěrečný zpěv při mši svaté, společný smích, to všechno se vpaluje do duše jako cejch, a přece máme pocit, že se dny zrychlují víc a víc. Raději moc nemyslet na to, co bude za týden, za měsíc. Naše všední životy nás pohltnou. S některými se budeme potkávat ve farnosti, jiní budou žít svoje životy o kus dál. Myslím na slova otce Jeronýma, jistě napsaná po hluboké zkušenosti přilnutí i odloučení: „Pane, proč jsi dal mému srdci podobu kleští? Chci říci, proč pouští s takovými obtížemi to, čeho se jednou zmocnilo?“

Večery jsou chladné a okolo ohniště v tee-pee se vejde hodně lidí. Opatrně se pouštíme na tenký led vzpomínek. Všechno se nedá obléci do kabátku slov, a přece, jak píše John Eldredge: „Jsou chvíle, které si přejeme, aby trvaly věčně. Co si máme počít s těmito pocity? Byli jsme stvořeni pro svět plný krás, dobrodružství a důvěrnosti. Náš Stvořitel by nám nedal tyto nádherné dny a tato hluboká srdce, kdyby pro nás nezamýšlel nesmrtelnost.“

-maš-

Z farní knihovny

Marek Vácha – Jízda v levém pruhu

Orka jsem poprvé poznal, když hostoval u nás v kostele za otce Jana Pacnera, a trochu mně vadila jeho tichost, či jak to nazvat. Poznání, co se skrývalo pod touto tichostí, je mi ponaučením, že nemám dát na první dojem. Pak učil

syna Honzu na Biskupském gymnázium náboženství, vyšly Tančící skály, a skrze další knížky, články, přednášky a jiné mne provází dodnes. V neposlední řadě rád vzpomínám na kamarádův svatební obřad v Chřibech na Klimentku, nejen pro krásné prostředí, ve kterém Orko oddával, ale i pro svatební veselici, která probíhala cestou z obřadu na vlak, ve vlaku a po vystoupení z vlaku na čtvrtém nástupišti.

Snažím se číst knížky, abych vám dokázal říct, jaké jsou. U Orka vím, že to bude dobré, tak jsem *Jízdu v levém pruhu* ani neměl v plánu číst, jen jsem do ní nahlédl, když jsem byl v knihovně sám, a skončil jsem až doma.

Těchto pár řádků není ani tak o knize, ale spíš o tom, co mě napadlo a na co jsem si vzpomněl, když jsem ji četl.

Při vyprávění o Orkově mládí, jeho výletech s přírodovědci do brněnského okolí a čundrování po Chřibech jsem pocítil něco, co už jsem znal. Chuť prožít něco podobného. Tohle jsem zažil na svém prvním čundru v patnácti letech. S kamarádem jsme si našli místo pro širák, ale za chvíli jsme nebyli sami. Palouk, na kterém jsme chtěli přenocovat, se též zalíbil pražské osadě, která se zde chystala uspořádat tramskou svatbu, a protože nevěděli co s námi, tak nás na ni pozvali. Večer prožitý v nebyvale přátelské atmosféře ve mne vyvolal již zmíněný pocit a za dva roky jsme už na gymplu v Tišnově zakládali tramskou osadu Alcor. Nežijeme však cizí život, ale svůj vlastní, a tak jsem za další dva roky poznal, že házet sekýrou do kůlu, když v kriminále sedí lidé jen pro svoje přesvědčení, se jaksi nehodí a začal jsem radši chodit s máničkama do hospody. Mohlo by se zdát, že tohoto byl Orko ušetřen, ale jeho vzpomínka na Klub osamělých srdcí naznačuje něco jiného.

Také vzpomínky na ministrantský konvent ve skautském duchu a vůbec intelektuální prostředí ve farnosti u svatého Tomáše vybízely k následování, jen, jak následně podotkl v rozhovoru syn Honza, mohou působit poněkud elitářsky. Mohu potvrdit vzpomínkou z mládí, ze začátku sedmdesátých let, kdy při vzájemném setkání s naší klukovskou partou v Zamílovaném hájku byla nejbystřejšímu, nejšikovnějšímu a nejchytřejšímu z nás nabídnuta

účast v tomto společenství. Nakonec i Orko tohle připouští a zmiňuje sebeironii jako nejlepší prostředek proti tomuto.

Antarktida a polárník Jaroslav Pavlíček, který vnáší do drsných podmínek své zásady přežití a soužití s přírodou, které někdy hraničí až se sebevraždou, letní tábory, dunajská delta, primice s postaveným křížem nad přehradou, to jsou všechno témata, která vás nenechají chladnými a vtáhnou vás do děje. Mně se to alespoň stalo, ten kříž jsem našel a sáhl jsem si na něj.

Na závěr ještě jednu vzpomínku: Pracovně jsem se párkrát potkal s panem Zelenkou. Při rozhovoru vyšlo najevo, že oba dáváme přednost zážitkové turistice před poznávací, na dokreslení čehož mi vykládal, jak s kamarády letěli dlouho letadlem, pak dlouho putovali ve vysokých horách, a když na konci cesty docházely síly, jeden z nich vytáhl plechovky piva, které celou dobu vláčel s sebou. Ukázal mi skupinovou fotografii s tímto dobrodincem a já poznal Orka. Po přečtení *Jízdy v levém pruhu* se z pana Zelenky vyklubal Zub.

Přeji pěkné počtení.

Honza V.

Gustovo okénko

Moudrosti pětiletého křesťana...před 26 roky

Při večerní modlitbě synáček horlivě vyjmenovával: „...a také Tě prosíme za staré postižené, mladé postižené a děti postižené.“ A já na to: „Míšo, kdo je pro tebe mladý postižený?“ „Přece ty.“

Při snídani mažu chléb máslem a medem a nakonec udělám pro Míšu nožem ozdobnou mřížku. Synátor se na pokrm podívá a dodává: „Tatí, mřížky na chlebu nemají rádi vězni, že ne?“

Michal náhodně shlédl scénu, kdy jsou první křesťané předhazováni dravým šelmám. Vysvětlil jsem mu, že je to proto, že se nezřekli víry. A ptám se, co by udělal on. A odpověď: „Já bych řekl, že nevěřím, ale věřil bych.“

A.D.

Kateřinina modlitba

Přijmi mě, Pane, zašeptala Kateřina do ticha zšeřelé krajiny. Není si jistá, ale má pocit, že dnes, v učebnici fyziky pro šesté ročníky základních škol, zahlédla Slovo Boží.

Apely na soustavné čtení Písma jí byly odjakživa protivné. Čte totiž nerada, pomalu a s obtížemi. Čtení vyžaduje soustředění a energii, kterou za tímto účelem vydává jen velmi neochotně. Snaží se Písmo číst. Osoby povolané, důvěryhodné, osoby přesvědčivě žijící víru, osoby, které má ráda, tvrdí, lépe řečeno dosvědčují, že v něm nalézají cestu. Každý den při čtení Písma nacházejí Slova právě pro sebe, pro každou konkrétní situaci, v níž se ocitnou, tady a teď. Slova, jež jim jsou dána. Slova provázející je na každém kroku. Slova, jimiž k nim Pán skrze Písmo promlouvá. Slova ukazující pravou cestu. Slova navracející je, když z cesty sejdou. Slova útěchy a pokoje. Slova povzbuzující, zbavující strachu. Slova směřující k samotnému Bohu. Lepší než nejmakanější džipieska. Jen pozorně číst.

Cítí se provinile za svou nechuť se do čtení Písma opravdu pustit. Stydí se, že Písmo nikdy nedovedla číst pozorně a pravidelně. Hněvá ji, že jí chybí potřebná vytrvalost a soustavnost vedoucí k objevení jeho pokladů. Pokladů hluboko uložených, nejdražších, nejcennějších. Že jí tyto zůstávají skryté a nedostupné jen kvůli vlastní lenosti a neschopnosti. Zlobí se na sebe, že se neumí přimět, ukáznit, postit se a proniknout tak k jádru bytí. Je jí líto, že se nedokáže naučit Slovo Boží v Písmu nacházet, rozjímat ho a aplikovat. Leda snad, je-li přefiltrován osobou něčím jí blízkou a spřízněnou. Samostatně nic, výsledek nula.

Délka, hmotnost a čas jsou základní veličiny. Tak to stálo v učebnici, k níž ji dnes zavála, v rámci distanční výuky, bezradnost vlastního syna. Překvapilo ji a zaujalo, jak srozumitelně, a dokonce velmi poutavě a barvitě o fyzikálních veličinách učebnice pojednává. Na fyziku gymnaziálních studií má děsivé vzpomínky. Ještě dnes ji polije hrůza, když si vybaví učebnu fyziky v přízemí. Místo, kde byla pokaždé usvědčena, že je hloupá. Nezvratný důkaz vlastní tuposti nedokázala tehdy vyvrátit ani

snahou, ani slzami. Odsouzení k nevzdělanosti těsně unikla volbou maturitních předmětů a následně oboru, který orientaci ve fyzice prakticky nevyžaduje.

Délka, hmotnost a čas. V její mysli se ta slova opakují stále dokola. Délka, hmotnost a čas. Délka, hmotnost a čas.

Přijmi mě, Bože, a dej, ať délka cesty k Tobě je taková, abych ji dokázala ujit, abych došla k Tobě. Přijmi mě, Bože, a dej, ať unesu hmotnost svých hříchů a taky mi dej pokoru, abych tuto hmotnost dokázala snížit. Odpuť mi Bože, všechno zlé, co jsem spáchala dnes i kdykoli jindy, ať to netíží mě ani ty, jimž jsem ublížila. Ať mě netíží hmotnost ran, jež jsem utřžila a nehýčkám si bolest, kterou způsobují. Kéž nezůstávám ve vleku vnějších okolností. Dej, abych dokázala odpouštět a přijímat sebe i druhé, jací jsou. Přijmi mě, Bože, a dej mi čas urovnat věci v sobě i kolem sebe. Dej mi čas nalézt Tebe, Pane, a své srdce Tobě uzpůsobit, abychom byli jedno.

Amen.

napsala Klára Dlabáčková

Řečkovické posvícení

Neděle 17. října 2021

v 10.00 Mše v kostele sv. Vavřince

**Program v orelském areálu na ulici
Medlánecká za gymnáziem:**

od 14.00 Soutěže pro děti
Skákací hrad
Rukodělné dílničky

od 15.30 Hraje Cimbálová muzika Jánoch
Během odpoledne vystoupí krojovani
Srdečné zvou:

Orel jednota Brno Řečkovice
ve spolupráci s famostí a skauty

V areálu bude připraveno bohaté občerstvení,
posezení u vína.

Přijďte si s celou rodinou zasoutěžit
a strávit příjemné odpoledne.

Vstup zdarma.

Akce se koná za podpory MČ Brno-Řečkovice a Mokrá Hora

Informace z Farní ekonomické rady

Milí přátelé,

dnešní článek bude velmi krátký. S novým panem farářem Michalem Sekničkou vystala přirozeně otázka dalšího fungování farní ekonomické rady. Nový farář má svobodné právo stávající radu potvrdit, ale také právo ji rozpustit a jmenovat novou. Stávající farní ekonomická rada má kvůli covidu již jednou prodlužovaný mandát. V tomto prodlouženém mandátu rady již z vlastního rozhodnutí nepokračoval Jožka Bartl.

16. září proběhlo seznamovací setkání členů ekonomické rady farnosti s novým panem farářem.

Na tomto setkání vyjádřili členové rady svoji připravenost pokračovat, v případě zájmu, ve své službě farnosti, což pan farář Seknička uvítal.

V dalším pětiletém období bude tedy spravovat ekonomické záležitosti farnosti ekonomická rada ve složení:

Kamila Schmidtová (která také zůstává ve službě účetní farnosti),

Otto Schmidt,

Ondra Vít,

a Petr Prokš.

Na setkání jsme probírali otevřené úkoly z minula:

- využití pozemku farní zahrady při ulici Prumperk (minule jsme děkovali Jožkovi Bartlovi za vyřešení jeho části, která byla svévolně v roce 1997 připsána na list vlastnictví města Brna);
- dokončení kuchyňky k farní klubovně;
- stavební povolení na přestavbu kůlny;
- opravu mostku ke dveřím fary z ulice Uprkova;
- drobné lapálie s placením nájmu dvou zahrad.

Probírali jsme také, jakým způsobem navázat po roční odmlce na tradiční akce s účastí farnosti (posvícení, sv. Martin, klanění tří králů a farní ples).

Ze staronové farní ekonomické rady přejeme všem požehnaný podzimní čas.

Petr Prokš, za farní ekonomickou radu

Stránka pro děti

Milé děti, milí čtenáři,

když si chceme přečíst o životě Pána Ježíše, otevřeme si Bibli. Tam najdeme čtyři evangelia, ve kterých Ježíšovi učedníci popisují své zážitky s ním. Vyprávějí o tom, co říkal lidem, o tom, jaké dělal zázraky. Když si ale evangelia čteme pozorně, zjistíme, že v nich Ježíšův život není popsán úplně do detailu. Není tam psáno, jak si hrál, když byl malý, jaké měl koníčky, jestli býval nemocný nebo jestli v noci chrápal. Ale i když ani zdaleka nevíme, jak Pán Ježíš žil minutu po minutě, víme, že každý okamžik byl Božím synem. Že byl během svého působení na zemi pořád dobrý. Že to nebylo jen na oko pro veřejnost.

My jsme Boží děti také každou minutu našeho života. Občas se podle toho vzorně chováme, v kostele stojíme, klečíme, zpíváme a ministrujeme. Před kostelem slušně zdravíme, nemluvíme sprostě. Prostě vzorní křesťané. Ale co když zmizíme z dohledu kostela, z dohledu a doslechu pana faráře, paní katechetky či spolufarníků? To už občas tak vzorné Boží děti a tak vzorní křesťané nebýváme. Odmlouváme rodičům, hádáme se se sourozenci, pomlouváme spolužačky, závidíme spolužákům. Neumíme odpouštět, jsme lakomí, sobečtí nebo třeba líní.

Milé Boží děti, malé i velké, nezapomínejme, že náš Nebeský Otec vidí i to skryté. Nezapomínejme být křesťané a chovat se podle toho každou minutu našeho života. Ať se vám to daří i v novém školním roce, mezi starými či novými spolužáky, v nové či staré práci a taky doma mezi svými blízkými.

Terka

Čtete Nezbedu a Cvrčka

Nabízíme dětem i jejich rodičům dva křesťanské časopisy, které mohou být jejich tištěnými průvodci v objevování duchovních hodnot i formování jejich postojů k lidem i světu.

NEZBEDA je zaměřen na děti ve věku od 7 do 12 let a vychází již třicet let. Jeho obsah tvoří například rozhovory se zajímavými a inspirativními lidmi, příběhy, články o lidech, kteří nám mohou být příkladem vytrvalosti, poctivosti a víry, komiksová zpracování životopisů světců, rubriky pro šikovné ruce a bystré hlavy, zajímavosti z přírody i techniky a oblíbená stránka humoru. Svým obsahem také reaguje na aktuální liturgickou dobu, ve které je časopis vydáván.

Nezbeda vychází 11x ročně, prázdninové dvojčíslo je rozšířeno.

CVRČEK je volitelnou přílohou Nezbedy a je zaměřen na předškolní děti. Každé číslo je tematicky zaměřeno na rozvoj některé vlastnosti nebo dovednosti. Spolu se svými rodiči tak může malý čtenář pomocí kreativních článků i aktivit formovat svůj vztah k Bohu, lidem i ke světu.

Další informace i ukázky: www.casopisnezbeda.cz. Na vyžádání zdarma zasláme ukázkové výtisky.

Leoš Hrdlička
šéfredaktor Nezbedy

Tradiční hodová mše na Sýpce v Medlánkách v týdnu velké návštěvy Svatého otce Františka ve střední Evropě

Zachyceno objektivem pana Viléma Urbánka. Více fotografií najdete ve farní fotogalerii.

Pořad bohoslužeb do začátku adventní doby

Říjen

3.10.	Ne	27. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
			8:30	na poděkování za 55 let společného života s prosbou o Boží požehnání pro celou rodinu
			10:00	na poděkování za dar uzdravení s prosbou o požehnání všem přímlyvcům
4.10.	Po		18:00	za zemřelého tatínka Jiřího Kose
6.10.	St		18:00	za Elišku a rodinu Kalusovu, za jejich zdraví a Boží vedení
7.10.	Čt	<i>P. Maria Růžencová</i>	7:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
8.10.	Pá		18:00	za zemřelého manžela Jana, zemřelého P. Jana Pavlu a celou živou a zemřelou rodinu
				za zemřelého Přemysla, Marii a Antonína Kosmákovy
9.10.	So		7:00	za Jiřího Šmardu
10.10.	Ne	28. neděle v mezidobí	7:15	na poděkování za dar života a víry
			8:30	za zemřelého Jiřího Milara, rodiče a Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu
			10:00	za farní společenství
11.10.	Po		18:00	za zemřelou Annu a Bohuslava Daňkovy a dceru Annu
13.10.	St		18:00	na poděkování
14.10.	Čt	<i>Výročí posvěcení kostela</i>	7:00	na úmysl dárce
15.10.	Pá		18:00	za zemřelou Boženu Michelovou a živou rodinu
16.10.	So		7:00	na poděkování za dar života s prosbou o dary Duchu Svatého
17.10.	Ne	29. neděle v mezidobí	7:15	na poděkování rodičům
		Řečkovické posvěcení	8:30	za zemřelé rodiče Skočíkovy
			10:00	za farní společenství
18.10.	Po		18:00	na poděkování s prosbou o Boží ochranu a pomoc do dalších let
20.10.	St		18:00	na úmysl dárce
21.10.	Čt		7:00	za seniory naší farnosti
22.10.	Pá	<i>sv. Jan Pavel II.</i>	18:00	na úmysly dárců
				za zemřelou Alžbětu Siegelovou a rodinu Siegelovu
23.10.	So		7:00	za živou a zemřelou rodinu Sochovu a Šimíčkovu a duše v očistci
24.10.	Ne	30. neděle v mezidobí	7:15	na poděkování, s prosbou o Boží požehnání celé rodině
			8:30	za farní společenství
			10:00	za rodinu Šmerdovu, Bořeckou, Žákovu, Kostihovu a Žižkovskou
25.10.	Po		18:00	na úmysl dárce
27.10.	St		18:00	za katechetky naší farnosti
28.10.	Čt	<i>sv. Šimon a Juda</i>	7:00	na úmysl dárce
29.10.	Pá		18:00	za zemřelou Marii Chrástkovou, Ladislava Chrástka a živou a zemřelou rodinu
				za zemřelé Miroslava a Paulu Ošťádalovy a živou rodinu
30.10.	So		7:00	za zemřelé
31.10.	Ne	31. neděle v mezidobí	7:15	za zemřelou rodinu Zavadilovu, Dyčkovu a Konečnou
			8:30	za zemřelého P. Ivana Pešu - 25. výročí od jeho úmrtí
			10:00	za farní společenství

Listopad

1.11.	Po	Slavnost všech svatých	18:00	na poděkování za dar života
2.11.	Út	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	7:00	za všechny zemřelé
3.11.	St	<i>Adorační den farnosti</i>	18:00	za zemřelého manžela syna Petra
4.11.	Čt		18:00	za ministranty naší farnosti
4.11.	Čt		7:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
5.11.	Pá		18:00	za nemocné za farní společenství
6.11.	So		7:00	za zemřelého manžela a živou rodinu
7.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7:15	za zemřelé rodiče z obou stran a nemocné kmotry
			8:30	za zemřelé rodiče a rodinu Zdražilovu
			10:00	za zemřelé rodiče a živou rodinu Olbrichovu
8.11.	Po		18:00	za zemřelého tatínka a kmotru tetu Marii a strýce Radovana
10.11.	St		18:00	za živou a zemřelou rodinu a dary Ducha Svatého
11.11.	Čt		7:00	za živou a zemřelou rodinu Šumberovu, Matalovu a Kubíkovu
12.11.	Pá		18:00	na poděkování za 50 let života za zemřelé rodiče Havlíkovy
13.11.	So	<i>sv. Anežka Česká</i>	7:00	za syna a rodiče a sestru s manželem
14.11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7:15	na poděkování za celou rodinu
			8:30	za oboje rodiče, manžela, bratra a vnučku Lucinku a Boží požehnání pro celou rodinu
			10:00	za farní společenství
15.11.	Po		18:00	za akolyty naší farnosti
17.11.	St		18:00	na úmysly dárců
18.11.	Čt		7:00	za seniory naší farnosti
19.11.	Pá		18:00	za zemřelou maminku a dvě sestry za uzdravení a osvobození od závislosti
20.11.	So		7:00	na poděkování s prosbou a Boží požehnání a dary Ducha Svatého
21.11.	Ne	Slavnost Ježíše Krista Krále	7:15	za zemřelé rodiče a bratra a živou rodinu
			8:30	za zemřelého Libora Kadlu a živé Renatu, Lukáše, Marka a Michaelu
			10:00	za farní společenství
22.11.	Po		18:00	za živou a zemřelou rodinu Konečnou a Ondráčkovu
24.11.	St		18:00	za zemřelého manžela Jana, rodiče a prarodiče z obou stran a živou rodinu
25.11.	Čt		7:00	za varhaníky naší farnosti
26.11.	Pá		18:00	zemřelou maminku a celou zemřelou a živou rodinu za požehnání pro Moniku a Žitu
27.11.	So		7:00	za zemřelé
28.11.	Ne	1. adventní	7:15	za zemřelého manžela, oboje rodiče a živou rodinu
			8:30	za farní společenství
			10:00	za zemřelou Boženu Chlupovou a živou a zemřelou rodinu

